

La Casa Ibàñez de Bocairent

Damià Mollà i Beneyto

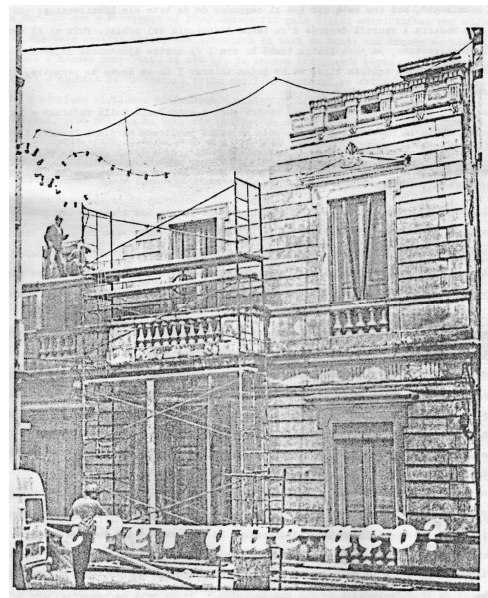
“Levante”, 19-VI-1985

El nostre “molt il·lustre Ajuntament”, entre PSOE i AP, acaba de privar-nos d’una de les poques façanes d’estil neoclàssic que existien a Bocairent.: la de la Casa Ibàñez. Ens priva del noble testimoni d’una de les èpoques més brillants del nostre passat més immediat. La façana derruïda era un clar exponent de la sensibilitat a què havia arribat la nostra burgesia industrial del XIX, creadora de riquesa – i també de conflictes socials -.També era mostra de la maduresa civil a la què havien arribat els nostres avantpassats.

A fi que pugueu apreciar el valor d’allò del que se’ns ha privat, és aconsellable de fer una volta per la zona de la gran horta del País Valencià i observar els models arquitectònics. S’adonareu que aquests són diferents als de Bocairent, són menys elaborats i més rústics, llunyans del modern. Les façanes de l’horta són funcionals: una gran porta per a l’entrada de les eines de llaurança i una aparença modesta, ja que amb la terra cal ser previnguts. A Bocairent, per contra, apareix una casa que delata unes connotacions distintes: capital industrial acumulat disposat a continuar el procés de circulació, un procés més sofisticat i refinat, que reconeix – i en aquest cas millor que no en cap altre – en la concepció arquitectònica de la vivenda.

A l’exemple de Bocairent, molt ben delimitat pel barri medieval – com correspon a una visió

arquitectònica ja molt moderna – podem trobar encara, almenys, tres cases de tipus neoclàssic: la d’Ibàñez, que ara mateix acaben d’enderrocar, la dels Julians a la

Actualment edifici Ruralcaixa

Plaça de l’Ajuntament i la de Sixto Belda al Ravalet. Aquesta darrera, crec jo, és la que té un disseny més polit; la de la Plaça, ves per on!, m’atreu més, però d’una manera màgica i quasi terrorífica. Suppose que la seua concepció i els lleons de les portes tenen alguna relació amb la imatge que guarda de la infantesa. A la que acaben d’enfonsar li tenia molt de respecte: era bonica i entranyable, era tan nostra com ho és el riu Clariano o el mateix pont de Sant Blai, però ens l’han furtada i això, encara que la llei positiva no ho sancionés, la societat civil no pot acceptar-ho.

Es dirà, pot ser, que en temps d'atur i crisi econòmica, privar a una col·lectivitat dels seus propis símbols d'identitat no ha d'importar massa; i diran que en temps de reconversió industrial no importa massa qualsevol, atemptat al patrimoni col·lectiu, sempre que això supose el foment de la iniciativa empresarial. Però això no és progrés, sinó barbàrie, molt semblant a aquella que, al seu dia i per a massa temps, se'ns va obligar a contemplar com l'horripilant edifici de "Bekirlan" trencava eixa simetria que tan harmoniosament guarda Bocairent quan se'l contempla des de l'antiga estació del ferrocarril.

Som uns utòpics, no cal dubtar-ne. A la nostra generació li corresponia de ser-ho. O tal volta no teníem més remei que no fos un escepticisme molt profund, que es rebel·la, fins i tot, i de vegades sense voler-ho, contra el PSOE.

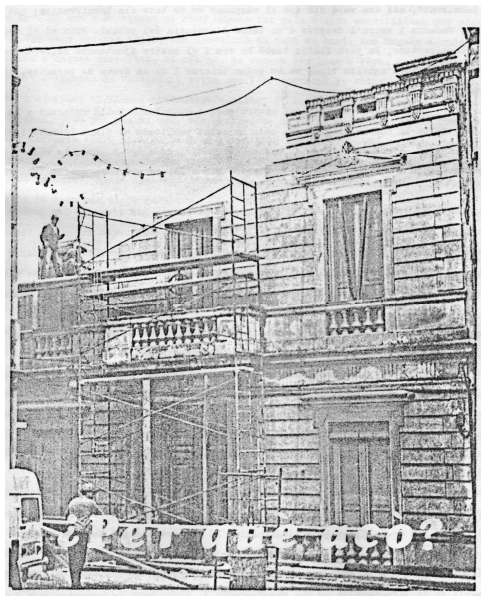
No hi havia més remei que donar-li, ens diuen alguns, al seu dia, un vot de confiança al PSOE. Però, Déu meu, que mal que l'han utilitzat! Pitjor encara, es confirma, massa sovint, la seua dubtosa sensibilitat.

Ens hagués agradat que a Bocairent el PSOE hagués fet gala d'eixa sensibilitat que alguns alcaldes, pocs, correligionaris dels nostres edils, ens ofereixen de tant en tant. Ens hagués agradat d'allò més que el nostre alcalde s'hagués comportat, si més no, de manera semblant a Pérez Casado quan recupera per a l'esplai el Mercat d'Abastos de València i evita que l'especulació hi entre a sac, revaloritzant tots el seu entorn urbà i ajustant el binomi creixement/qualitat de vida. També

ens haguera agradat que emulara al professor Tierno Galvan, però pel que es veu als mestres no se'ls te en compte.

Pot ser la diferència entre un alcalde i uns altres siga tan senzilla com el fet d'haver llegit o no el clàssics.

Si més no, Sr. Alcalde, si la dimissió no estigués inventada, caldria, per a aquest cas concret, inventar-la. Seria la cosa més digna de totes.

Actualment edifici Ruralcaixa